

РЕШЕНИЕ

№ 2408

гр. София, 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7814** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

Образувано е по жалба на Б. В. Г., чрез адв. М. Й. срещу Решение № 1040-21-514/24.07.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00743933/10.04.2020 г. на Ръководителя по контрола на разходите по ДОО в ТП на НОИ- С. град, по същество, с което е разпоредено възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност на Б. Г., изплатено за периода от 27.03.2017г. до 28.04.2017г. в размер на 464,02 лева. Според жалбоподателя оспорваното решение е напълно нищожен акт, тъй като лицето, положило подпис за Директор на ТП на НОИ, не разполагало с правомощия да издава и подписва такива решения и не е надлежно овластена за това. Разпореждане на НОИ също било съставено от лице, което няма правомощия и не е овластено да съставя такива административни актове. Освен това се релевира, че решението е незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Оспорва се фактическа обстановка отразена в разпореждането, издадено от служителя на НОИ, респективно и в обжалваното решение. Позовава се на нормите на §1, т.3 от ДР на КСО, чл.40, ал.1 от КСО, чл.41, ал.1 от КСО и чл.31 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване, въз основа на които се извеждал извод, че са две изискванията, които поставя законодателят за изплащане на обезщетение за временна неработоспособност, а именно: (1) осигуреното лице да има най-малко б

месеца осигурителен стаж като осигурен за този риск; и (2) през последните 18 месеца да са внесени или дължими осигурителните вноски. В случая бил безспорен факта, че жалбоподателят работил в ресторант „Б.“ в Студентски град, [населено място], като наред с това бил осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО. Ирелевантни за отпускането и изплащането на обезщетението на работника за временна неработоспособност били действията или бездействията, респ. нарушенията на данъчни или осигурителни законови разпоредби от страна на работодателя. Неправилен бил извода, че управителят на [фирма] заявил, че не е упълномощавал никого да подписва документи от негово име, тъй като видно от представените договори, пълномощни и трудови документи, К. Г. подписвал, при това пред нотариус, част от документите, което противоречило и изцяло на извода на Директора на ТП на НОИ, че дружеството не било извършвало дейност. Освен това, жалбоподателят предоставил на длъжностното лице от НОИ всички документи свързани с трудовото му правоотношение. Според жалбоподателя дали данните по чл.5, ал.4 от КСО са заличени, както и дали работодателят ще внесе удържаните от работника и дължими върху трудовото му възнаграждение осигуровки, не давало право на Директора на НОИ да приеме, че не са налице основанията по чл.10 и чл.40 от КСО, най-малкото защото това не зависило от волята на работника. Извежда извод, че в конкретния случай не са налице елементите от фактическия състав по чл.114, ал. 2 от КСО. Б. Г. действал добросъвестно и не дължал връщане на сумата посочена в решението. Погрешен бил генералният извод в решението, че след като работодателят не е извършвал дейност и не е декларирал приходи, значи че жалбоподателят не е работил. Фактът, че на ресторант Б., стопанисван от [фирма] е била правена проверка от Инспекцията по труда и е съставен протокол за изпълнение на определените в него предписания, означавало, че в този ресторант са работили много хора, че за част от тях не са спазени изискванията на трудовото законодателство, но при всички положения осигурителят на Г. извършвал дейност, наемал е хора за тези дейности и след като това е било вярно, то жалбоподателят се явявал осигурено лице по смисъла на §1, т.3 от ДР на КСО. На следващо място се изтъква, че решението противоречи на целта на закона. Моли съда да бъде отменен обжалвания акт като незаконосъобразен. Претендира разноски и адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли съда да я уважи, и да отмени оспорвания акт. Излага доводи, че в хода на делото са събрани множество доказателства, установяващи наличието на правоотношение, полагането на труд като готвач от страна на жалбоподателя. За това, че дружеството-работодател без съмнение извършило административни нарушения, не следвало да се наказва работника. Претендира разноски, съгласно списък.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност. Представя подробни писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, не изразяват становище по жалбата.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна: Жалбоподателят Б. В. Г. сключил Трудов договор №29/01.08.2015 г. с [фирма], ЕИК[ЕИК], на длъжност “главен готвач“ в ресторант „Б.“- [населено място],[жк]/л.10/.

На същия е връчена длъжностна характеристика /л.11,12/. На 29.05.2017 г. е издадена от управител на [фирма] Заповед за освобождаване №49/29.05.2017 г., за прекратяване на трудов договор 49/13.07.2016 г. /л.13/.

На 05.04.2017 г. в ТП на НОИ- С. град е представено Удостоверение приложение № 9 (към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) от [фирма], ЕИК[ЕИК] за Б. В. Г., ЕГН [ЕГН] /л.104/ по болничен лист: № Е20178524856, с дата на издаване 29.03.2017 г., с данни относно правото на парично обезщетение /л.103/. Периодът на временна неработоспособност, определен с болничния лист е от 27.03.2017 г. до 28.04.2017 г. вкл. По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НПОПДОО/ на Б. В. Г. е изплатено парично обезщетение за общо заболяване в общ размер на 464,02 лв.

Със Заповед №ЗР-5-21-00465811/03.10.2018 г., издадена от Ръководител на Контрола по разходите на ДОО, на основание чл.107 КСО и чл.11, ал.1 от Инструкцията за реда и начина за осъществяване на контролно- ревизионната дейност от контролните органи на НОИ е възложена пълна ревизия по разходите на ДОО на [фирма] от контролен орган на ТП на НОИ.

В резултат на извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма], ЕИК[ЕИК], е издаден Констативен протокол № KB-5-21-00703665/20.12.2019 г. /л.61-62/, в който са обективирани резултатите от същата. Установено е по данни от Търговския регистър, че [фирма], ЕИК[ЕИК] е вписан на 22.12.2014 г., с управител и едноличен собственик на капитала К. И. Г. и вписано седалище и адрес на управление: [населено място], ул. „Ц. А. № 34”. В Търговски регистър липсват обявени годишни отчети за дейността на дружеството за периода 2015 г.- 2018 г., наличен е запис, че дружеството е със статут „развиващ дейност“. Вписан е Договор за възлагане на управлението на [фирма] на К. И. Г., считано от 15.12.2014 г.

При справка в Търговския регистър е установено, че [фирма] е с управител и собственик на капитала К. И. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], ап.10, а седалището на фирмата - [населено място], [улица].

Със задължителни предписания № ЗД-1-21-00473375/17.10.2018 г., изпратени до адрес на седалище на дружеството: [населено място], [улица], и № ЗД-1-21-00473377/16.10.2018 г. до адреса на управителя - [населено място], кв. Ф., № 83, ап. 10, са изискани документи относими към извършваната ревизия. Писмото до седалището на адреса на дружеството е върнато с обратна разписка „Получателя се е преместил на друг адрес”. Извършено е посещение на цитирания адрес от контролните органи при ТП на НОИ - С. град, при което е установено, че на адреса се намира занемарена и неизползвана сграда, с фирмено лого „Дон домат”. Писмото до адреса на управителя е върнато с обратна разписка „Непотърсена” /л.96-99/.

След поискано съдействие от страна на ТП на НОИ- С. град до СДВР за установяване на управителя на [фирма] К. И. Г. /л.95/ същият е открит /л.94/ и на 13.05.2019 г. е дал писмено сведение /л.93/. В последното Г. сочил, че трето лице се е свързало с него, заплатило му е определена сума, за да бъде вписан като собственик и управител на горесцитираното дружество. Декларира, че не е наемал лица по трудово правоотношение, не е подавал данни по чл. 5, ал. 4 от КСО в регистър на осигурените лица, не е водил и не разполага със счетоводни документи на дружеството, както и на лицата назначени по трудови договори, не е издавал удостоверения за осигурителен стаж и доход, не е подавал удостоверения- приложения за изплащане на парични

обезщетения за временна неработоспособност, и не разполага е печата на [фирма].
От ТП на НОИ е изпратено писмо до Директор на ТД на НАП относно извършване на ревизия на [фирма] /л.86 и сл./.

С писмо вх. 1042-21-60#80 от 10.04.2019г. от ТД на НАП-С. е постъпила информация, че за [фирма] има подавани Годишни финансови отчети и отчети за приходите и разходите за 2015г., 2016г. и 2017г., данни за дерегистрирано 1 бр. фискално устройство на 25.04.2016г., няма деклариран обект, информацията по чл.5, ал.4 КСО е подавана по интернет с К.; няма регистрация по ЗДДС /л.76/. Органите на НАП са установили, че данни за дружеството са подавани по електронен път с квалифициран електронен подпис на дата 25.03.2015 г. от [фирма], ЕИК 23204106; на 27.09.2017 г. чрез [фирма], ЕИК[ЕИК]; на 25.01.2018 г. и 23.08.2018 г. чрез [фирма], ЕИК[ЕИК]. Управителят на счетоводната къща, подавал данни за дружеството - „Актив консултинг 2017“- Д. А. предоставил декларация, че предмета на дейност на [фирма] е ресторантьорство, обект на извършване на дейността - ресторант „Б.“ в Студентски град. Същият е предоставил оборотни ведомости /извадка от счетоводна програма/ за 2015 г. 2016 г., 2017 г. и 2018 г..

В хода на проверката контролните органи констатирани, при проверка в Регистър “Приходи” на НАП, че от дружеството- осигурител [фирма] с ЕИК[ЕИК] няма превеждани осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване. От страна на [фирма] са подавани данни по реда на чл.5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода от месец 03.2015 г. до месец 11.2018 г., като декларираният осигурителен доход на част от лицата е близък или равен до максималния осигурителен доход, определен със Закона за бюджета на ДОО за съответната година. В информационната система на НОИ (Регистър на трудовите договори) за дружеството се съдържа информация, че от името на [фирма], ЕИК[ЕИК] са подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ, в т.ч. са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за жалбоподателя Б. В. Г. за периода от м.08.2015 г. до м.05.2016 г. вкл. и от м.07.2016 г. до м.05.2017 г. вкл.

С цел обезпечаване осигурителните права на лицата, за които са подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ, чрез лицензиран пощенски оператор до същите са изпратени писма за изясняването на факти и обстоятелства, относно трудовата им дейност в [фирма], ЕИК[ЕИК]. По реда на АПК на лицата е предоставена възможност да представят писмени сведения и факти относно упражняването на трудова дейност в дружеството. Видно от представените декларации /л.233 и сл./ от лицата, които са се явили пред контролните органи на ТП на НОИ-С. град, същите са посочили за работно място ресторант „Б.“ и /или Студентски град, посочила са лица, с които работили, а като работодател/управител сочили различни лица, повечето отразили лица с имена Й. Б. и С. В..

От дирекция „Инспекция по труда“- С. е съставен Протокол за извършена проверка изх. №ИТ-П-1711/13.05.2015 г., видно от който е извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма], обект на контрол: ресторантски комплекс „Б.“ в [населено място], стопанисван от [фирма], в който са описани констатациите и са дадени предписания /л.50 и сл./.

Контролен орган на ТП на НОИ издал задължителни предписания №ЗД-1-21-00540070/18.03.2019 г., с които на основание чл.108, ал.1 ,т.3 КСО са дадени задължителни предписания на Б. Г. да представи изрично посочените документи /л.74/.

От страна на Б. Г. са представени Декларация от 03.04.2019 г. /л.65/, в която отразил,

че работи при [фирма], р-н „Б.“, работно място- Студентски град, ресторант „Б.“, [улица], без да са му били известни данни за работодател, като посочил, че работил заедно със Слави, Д., лица в кухнята на С., Сакето, дата на постъпване- 01.08.2016 г., длъжност- готвач, възнаграждение- 625 лв., на 8 часов работен ден. Същият депозирал и собственооръчно написана декларация, в която посочил местата, където работил от 01.08.2015 г., както и копия на трудова книжка.

На 20.12.2019 г. са издадени Задължителни предписания №ЗД-1-21-00703710/20.12.2019 г., осигурителят [фирма] да заличи основни данни съгласно разпоредбите на чл.5, ал.4 КСО и Наредба Н-8 от 29.12.2005 г. на МФ за всички лица, за които са подавани основни данни по чл.5, ал.4 КСО за периода 26.03.2015 г.- 13.11.2018 г., като е даден 14- дневен срок за изпълнение на задължителните предписания, с предупреждение, че при неспазване ще бъде съставен АУАН по реда на чл.350, ал.1, вр. чл.239 и чл.349а КСО /л.63/. Липсват данни същите да са били обжалвани.

На основание чл.114, ал.2, т.2 и ал. 1 от КСО е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00743933/10.04.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за възстановяване от Б. В. Г. на сумата от 464.02 лв.- главница, представляваща изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност, за периода от 27.03.2017 г. 28.04.2017 г. /л.46-49/.

Разпореждането е обжалвано по реда на чл.117 от КСО с жалба вх. № 1042-21-60# 102 от 05.06.2020 г. на Б. В. Г. /л.43-45/, по която е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № 1040-21-514 от 24.07.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град /л38-41/. С последното е отхвърлена жалба вх. № 1042-21-60# 102 от 05.06.2020 г., подадена от Б. В. Г., чрез пълномощник адвокат М. И. Й., като неоснователна и е потвърдено същото разпореждане, като правилно и законосъобразно.

Приложена по делото е административната преписка, включително са изискани от трети неучастващи по делото лица, по реда на чл.192 ГПК преписките във връзка с извършените проверки. Приобщено към доказателствения материал е писмо от ГИТ-С., с което потвърждават извършената проверка на [фирма], обективиран в КП, както и са приложени издадени на дружеството АУАН и наказателни постановления, като изрично е посочено, че в периода 01.03.2015 г.- 01.10.2017 г. няма други извършени проверки по спазване на трудовото законодателство от [фирма] на обект на контрол: „Б.“. В същото писмо е отразено, че на ресторант „Къщата“, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „б“ не е установено да са извършени проверки по спазване на трудовото законодателство. Приети са и представените от жалбоподателя Б. В. Г. документи- трудов договор от 29/01.08.2015 г., длъжностна характеристика от 01.08.2015 г., заповед за прекратяване на трудовото правоотношение от 29.05.2017 г., пълномощно, с което К. Г. – в качеството му на управител на Р. КОЗИ Х.” Е. е упълномощил П. Н. П., с правата посочени в пълномощното /л.22/, Договор за консултантски услуги и обслужване от 04.02.2015 г., сключен между [фирма] и [фирма]; фишове/ведомости/банкови извлечения, относно получени възнаграждения от жалбоподателя, диплома за средно образование, разписка за извършено безкасово плащане чрез терминално устройство ПОС в полза на Б. В. /л.10 и сл./ Изискана е от трети лица– ТД на НАП и съответно представена Справка актуално състояние на действащи трудови договори за Б. Г. за периода 01.03.2015 г. 01.10.2017 г., видно от която Б. Г. е сключил трудов договор с [фирма]

на 31.07.2015 г. и дата на прекратяване- 09.05.2016 г. и дата на сключване на същия работодател на 12.07.2016 г., и датата на прекратяване- 29.05.2017 г., както и справка за всички подадени уведомления по чл.62, ал.5 КТ на Б. Г.. Приобщени са и представените от трето лице- БАБХ писмени доказателства. От трето неучастващо по делото лице- Професионална гимназия по туризъм „А. К.“ е представена и справка за валидност на издадена диплома за средно образование, видно от която Б. Г. е учил в същото училище от 1993 г. до 1996 г. в дневна форма на обучение по професия „Кулинар“, специалност „Готвач- сервитьор“. Издадената диплома фигурира в документацията на училището, под рег. № 3853 от 24.09.1996 г., серия №С-96 №0014537, с приложен личен картон на ученика.

Приобщени към доказателствения материал са и Договор за наем от 01.06.2015 г. между [фирма] /Наемател/ и [фирма] /Наемодател/, с предмет: Наемодателя отдава под наем на Наемателя собствения си недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], за срок от пет години; Декларации на лица, извадка от Регистър на трудовите договори за Д. А.; Актуално състояние на трудовите договори на Д. А.; Обратни ведомости на [фирма] и др.

В показанията си свидетеля Г. В., дадени в хода на съдебното производство, сочи, че е работил „Р. Кози Х.“, на длъжност търговски директор от март 2015 г. до края на 2018 г., като се занимавал с покупките и продажбите. Твърди, че се предлагали храни и напитки. Имало сервитьори и готвачи. Познавал Б. Г., който бил главен готвач по това време. Свидетелят описва заведението, кухнята, предлагани ястия. Соочи, че с административните неща се занимавали Слави В. и Й., но не знаел на каква длъжност са били, а управител на дружеството бил К. Г., но не го познавал, като същевременно сочи, че бил пред съдебната зала. Г. В. потвърждава, че е собственик и съдружник на [фирма], собственик на имота, в който се помещава въпросния ресторант. Твърди, че имало договор за наем на ресторанта, който „би трябвало“ да го е подписал като собственик, и договор за съвместна дейност. Свидетелят К. Г. твърди, че бил управител на „Р. Кози Х.“, но по документи, като във счетоводни дела и плащания не участвал. Контактувал със С. и Й.. В ресторант „Б.“ виждал Б. Г., който бил главен готвач, познавал и Г. В. от заведението. При предявяване на писмени доказателства приложени по делото/заповеди, трудов договор/ свидетелят потвърждава положените от него подписи, но твърди, че при даване на обяснения пред служители на НОИ в 09 РУ пишел под диктовка, като не знаел какво означава УП1 и УП2.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни

изводи:

Обжалваното решение също е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО и в установената от закона писмена форма. При издаване му не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

По отношение на материалната законосъобразност на атакувания административен акт:

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Върховният административен съд многократно е постановявал, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното

правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законната разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./. Т.е. същественият въпрос, който има значение за правилното решаване на правния спор, по конкретния казус, се изразява в това- наличие ли са доказателства, от които в административното производство се установяват индиции за липса на доказателства полагал ли е труд оспорващият и при какви условия труд, за да се приеме, че е "осигурено лице" съгласно регулацията от чл. 40 от КСО, нормираща материалните условия за възникване на субективното право на парично обезщетение за времето на временна неработоспособност. В този контекст, развитите съображения и тълкувания на закона от жалбоподателката, макар и логически издържани, следва да бъдат отклонени като ирелевантни за спора, доколкото по никакъв начин не се оборват изводите на административния орган. Както бе посочено по-горе, за да се счита едно лице за осигурено по смисъла на §1, т.3 от ДР на КСО и да има право на парични обезщетения и помощи, предвидени в кодекса, е необходимо едновременно да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл.4 или 4а от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение/получено, начислено но неизплатено или неначислено/, без възнаграждението по чл.40, ал.5 от КСО.

От извършените проверки от НОИ, НАП и ГИТ на осигурителя [фирма], се установява липса на факти и доказателства за упражняване на трудова дейност. Издадените от органите на НОИ, НАП и ГИТ документи са официални такива и същите съгл. чл. 179 от ГПК имат обвързваща съда материална доказателствена сила. Този извод намира опора и от декларирания от К. И. Г., който е вписан в търговския регистър, като управител и собственик на капитала на дружеството. Предвид установените факти и обстоятелства от контролните органи, в т.ч. и от НАП при извършената проверка, обосновано е прието от контролните органи на ТП на НОИ-С. град, че [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон за времето от м. 03.2015 г. до м.11.2018 г. вкл., която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери близки или равни до максималния осигурителен доход на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица. Липсата на редовно водена счетоводна и трудовоправна документация препятства извършването на

проверка от компетентните контролни органи на НОИ и НАП. В тази връзка се налага обоснования извод, че лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори нямат качеството на осигурени лица по смисъла на § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО, тъй като не се установяват данни реално да са упражнявали трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл. 10, ал. 1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение. Установените факти и обстоятелства сочат, че се цели получаване на парични обезщетения без да са изпълнени изискванията на закона за упражняване на трудова дейност и внасяне на дължимите осигурителни вноски. В случая проверките по разходите на ДОО на търговското дружество е приключила с издаване на задължителни предписания за заличаване на данни в Р., вкл. и за Б. Г. и те са били служебно заличени, след като е установено, че тези лица нямат качеството на осигурени лица по декларираните трудови правоотношения с дружеството.

Установените от посочените държавни органи гореописани факти са такива по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, а именно след изплащането на обезщетенията на Б. В. Г. са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото му на обезщетение. А тези нови данни и документи касаят именно липсата на реално извършвана от дружеството дейност, липсата на реално положен труд от сочените за назначени лица, ползвали отпуски по болест, респ. получавали обезщетения от НОИ. Документите и данните са нови по смисъла на цитираната разпоредба, тъй като са след датите на получените от Г. обезщетения по представения болничен лист за периода 27.03.2017-28.04.2017 г., вкл.

Фактът, че жалбоподателят е притежавал необходимата образователна степен, видно от допълнително ангажираните доказателства /диплома за средно образование/ автоматично не означава, че той е полагал труд в посочения период при този работодател.

Неоснователно и необосновано е твърдението на жалбоподателя, че резултата от извършваната проверка по разходите на ДОО няма никакво отношение към изплащането на парично обезщетение за временна неработоспособност. Несъстоятелни са и доводите на Б. В. Г., действията или бездействия на работодателя са без значение за отпускането и изплащането на обезщетението за временна неработоспособност, т.к. служителя не би могъл да влияе върху надлежното изпълнение на задълженията на работодателя си. От жалбоподателя като доказателство за извършвана стопанска дейност от дружеството е сочен протокол от извършена проверка на 01.04.2015 г. от Главна инспекция по труда. Представеният протокол е не относим към периода, за който жалбоподателя твърди, че първоначално е подадено уведомление по чл. 62 ал. 5 от КТ за сключен трудов договор от [фирма] на длъжност „главен готвач” на 01.08.2015 г..

Във връзка с откритото производство по оспорване истинността на частните документи, а именно Трудов договор №29/01.08.2015 г. досежно подписа,

положен срещу работодател, както и Заповед за освобождаване №49/29.05.2017 г. досежно подписа̀т положен срещу управител, жалбоподателят ангажира свидетелски показания на К. Г., който потвърди, че подписите са положени от него. Предвид това, съдът не изключи тези писмени доказателства от доказателствения материал. От същите обаче, не се установява фактическо полагане на труд. Т.е. документалната обусловеност не е равнозначна на реално изпълнение на трудовите задължения от страна на жалбоподателя именно при този работодател. При това положение се явява неоснователна и недоказана претенцията на жалбоподателя, че е „осигурено лице“ по смисъла на закона, респ. че е имал право на парично обезщетение за временна неработоспособност. Досежно доводите, свързани с трети юридически лица с предмет консултантски услуги - правно обслужване, както и на договора за съвместна дейност от 01.06.2015 г. между трети юридически лица, се оборват от постъпилите в съдебното производство писмени доказателства от компетентните органи: от Областна дирекция по безопасност на храните –С.- град, от които е видно, че за периода от 2015 г.-2017 г. издадените удостоверения за регистрация на обект за обществено хранене – ресторант „Б.“, находящ се на посочения по- горе адрес, са на други юридически лица, а не на осигурителя „Р. Кози Х.“ Е.. Видно е и от изискания отговор от НАП, че за периода от 2015 - 2018 г. търговеца е обявил единствено и само разходи и задължения без наличие на обявени приходи от дейността.

Съдът подходи критично към събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства. Частично кредитира показанията на свидетелите Г. В. и К. Г., доколкото намират доказателствена опора в приложените по делото официални писмени доказателства, включително справки в ТР, а именно че последният е бил управител на дружеството [фирма], както и относно подписаните от същия документи /заповеди, трудови договори/, както и че В. е управител и съдружник в [фирма], което дружество е наемодател на по Договор за наем от 01.06.2015 г. на ресторант „Б.“.

Не дава вяра обаче на показанията на същите свидетели, че жалбоподателят Б. Г. е работил като готвач в ресторант „Б.“ по сключен трудов договор с [фирма], тъй като не се установи в този период този ресторант да е бил ползван като обект от това дружество. И двамата свидетели сочат лица с имена С. и Й., че те са движили нещата с ресторанта, но не и конкретна връзка на същите с дружеството „Р. Кози Х.“. Свидетелят В. заявява, че К. И. Г. не е идвал в обекта и не го е виждал, но същевременно е предположил, че това е човекът пред съдебната зала. Самият К. Г. /осъждан, както самият заявява/ оспорва

написаното в декларацията, като сочи, че му било диктувано. Съдът намира, че са голословни твърденията на двамата свидетели, че са виждали жалбоподателя да полага труд в този ресторант като готвач в [фирма].

А., не се събраха достатъчно и безспорни доказателства, че жалбоподателят Б. Г. реално е полагал труд по така представения трудов договор с [фирма], в какво се изразява положението от него труд, какви задължения е имал, къде ги е изпълнявал, получавал ли е трудово възнаграждение и начина на неговото изплащане, като се съобрази и обстоятелството, че дружеството не е имало никакви приходи за периода 2015- 2018г.

С оглед изложеното и след като реално не е осъществена трудова дейност от Б. Г., не е възникнало осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, т. е. жалбоподателят не попада в кръга на осигурените лица по смисъла на чл. 10 от КСО и §. 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, тъй като не е налице една от предпоставките за възникване на правото на парично обезщетение поради общо заболяване. При това положение същият няма право на обезщетение за временна неработоспособност по чл. 40, ал. 1 от КСО, каквото не оспорва, че е получил.

При това положение неправомерно получените средства следва да бъдат възстановени от жалбоподателя. Всички описани доказателства, установяващи липсата на реално положен труд от страна на Г., са нови данни и документи по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, което потвърждава, че са налице законовите предпоставки същият да възстанови получените парични средства от ДОО в общ размер от 464.02 лева.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактичката и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер- 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. В. Г. срещу Решение № 1040-21-514/24.07.2020г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С.- град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00743933/10.04.2020 г. на Ръководителя по контрола на разходите по ДОО в ТП на НОИ- С. град.

ОСЪЖДА Б. В. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП- С. град на НОИ направените

по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред
Върховния административен съд на Република България в 14-дневен
срок от получаването му.

СЪДИЯ: